

[M. F. Mortensen.]

siden indbød det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Stegger Nielsen sammen med mig samtlig Rigsdagsmænd i Randers Amt til at tage Stilling til Spørgsmaalet, og dette Møde resulterede i, at der vedtoges en enstemmig Henstilling til Gymnasiekommissionen om at fremme denne Sag saa hurtigt som muligt.

Dernæst vil jeg gerne rette en Henvendelse til den højtærede Minister for offentlige Arbejder angaaende enkelte Forhold paa Øen Anholt. Anholt er den af vore mange Smaaøer, som ligger mest isoleret, idet den ligger over 50 km fra nærmeste Fastland. En saadan Øs Beboere kan selvfølgelig ikke nyde alle de Goder og Bekvemmeligheder, som moderne Teknik og andre Forhold kan byde paa — Øen er jo lille og tyndt befolket —, men trods dette forekommer det mig dog, at der burde tages Hensyn til enkelte Krav, som er fremsat i den senere Tid.

Der er to Spørgsmaal, der har været fremme allerede Aar tilbage. Det ene Spørgsmaal angaar en Sirene ved Anholt's Fiskerihavn. Staten har for flere Aar siden bygget en udmærket Havn til Gavn for Fiskeriet, til Gavn i det hele taget for Sejladsen, men i Taage og Snevejrr er der ikke andet end en Klokke til at vejlede Fiskerne, for at de kan komme ind i Havnen, og denne Klokke kan kun høres nogle faa Favne uden for Havnen, saa Fiskere og Skibe, der søger Nødhavn, ofte har store Vanskeligheder for at finde Havneindløbet. Denne Mangel vil kunne afhjælpes ved Hjælp af en Sirene, som sikkert vil kunne anbringes uden store Bekostninger.

Det andet Spørgsmaal angaar Telefonforbindelse med Øen. Beboerne har nu Forbindelse med Omverdenen to Gange om Ugen — de faar Post to Gange om Ugen, een Gang over København, een Gang over Grenaa. En Telefonforbindelse er et længe nærret Ønske og vil ikke alene være en stor Behagelighed for Befolkningen, men vil ogsaa virke fremmende paa Erhvervslivet paa Øen. Hovederhvervet er jo Fiskeri, og en gunstig Afsætning af Fangsten vil i mange Tilfælde fremmes, saafremt Fiskerne kunde komme i telefonisk Forbindelse med de Pladser, hvor Fisken med størst Fordel kan afsættes.

Jeg vil meget henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder at se med Velvilje paa disse Forhold. Det er rigtigt, at for en Befolkning, der lever saa isoleret paa en lille Ø, som Tilfældet er her, vil Administrationen altid blive dyr i Forhold til Befolkningens Antal, men det er dog et Stykke Danmark, som har Krav paa at nyde om end kun en lille Del af de kulturelle Goder, vi andre nyder godt af.

J. S. Foget: Da vi blev hjemsendt i Foraaret, var det med Løfte om, at naar vi igen mødte her, vilde der foreligge afgørende Forslag til en Landboreform. Det var Talen tidlig og silde. Adskillige økonomisk forpinte Landmænd fik nyt Haab, men et Haab, som i uhyggelig Grad er skuffet. Intet har vi set, kun Trusler om at lade alle Landbrugsordninger falde, Trusler, hvis Gennemførelse først og fremmest vilde ramme Regeringen selv, thi saa vilde det ikke vare længe, før Patienten døde og trak det øvrige Samfund med sig.

Var Grunden til Regeringens ændrede Holdning saa den, at Landbrugets økonomiske Arbejdsvilkaar var forbedret, var der dog en Undskyldning, men de lige offentliggjorte Tal viser, at selv om Landbrugets Priser er steget med 2,5 pCt., saa er den økonomiske Stilling dog forværret, idet Driftsudgifterne samtidig er steget med 8,5 pCt., altsaa er Driftsudgifterne steget med henved fire Gange saa mange Procent, som Prisstigningen paa Landbrugsvarerne har udgjort.

Man maa da spørge om, hvad Grunden er til, at Regeringen ikke vil noget. Man lovede før Valget Rentelettelse; man gennemførte Rentestigning. Man bruger Slagordet: Bonde og Arbejder, men fortsætter med at lade Bonden betale, medens man øser ud til Kapitalen med begge Hænder. Den eneste rimelige Konklusion heraf maa være den, at Regeringen blindt lystyr enhver Ordre fra Kapitalens Side og saaledes er blevet en lydige Slave af Kapitalen. Det er sikkert derfor, man taler om Samarbejde mellem Arbejder og Bonde nu, efter i Aarevis at have ført en hadsk Agitation over for Bonden. Det er et Nødskrig om Hjælp. Det maa være saadan, at det hidtidige Samarbejde mellem Arbejder og Kapital har ført til, at Arbejderen trods